

Poli Tajemná
Šerý svět

Poli Tajemná Šerý Svět

Příběh je zcela smyšlený. Bude-li Vám někoho připomínat, jedná se pouze o náhodu.

Poděkování

Mé díky patří především mému drahému, který mě podporoval v tom, abych pokračovala ve psaní.

Hanička si též zaslouží obrovské dík, neboť mi dost pomohla.

Týnka a Dáyinka pro mě taky udělaly strašně moc.

Ratovi díky za upozornění na překlepy.

Dantemu za propůjčení jména.

A svým způsobem Jemu za minulost, za níž jsem musela uzavřít kapitolu...

Také musím poděkovat všem, kteří věřili, že to dokážu.

Děkuji.

„Chtěli jste mne vidět, Všemocní?“

„Ano, Arrieth, posad' se.“

„Jak se daří s Dantem?“

„Jsme na dobré cestě k překonání mého bloku. Děkuji. Jak o nás víte?“

„To je dobře a my víme všechno. Ale nejsi tu, abychom řešili tvé problémy s muži.“

„Proč jste pro mne nechali poslat?“

„Máme pro tebe Svěřence.“

„Cože?“

„Čeká tě v Azylu.“

„Počkat, ale...“

„Nějaký problém, Arrietho?!“

„Mám před sebou závod...“

„My víme.“

„Musím se připravovat... Je pro mě důležitý...“

„Nechceš přeci, abychom odvolali Danta pryč?“

„Za Začarovany les...“

„Ne!“

„Takže se ujmeš toho chlapce?“

„Ano.“

„Tak je to správně.“

„Rozumím. Jedu do Azylu.“

„*Arrietho? Nepokaz to. Není tu místo pro maléry.*“

I. kapitola

1. Jiný svět

Cítil náraz, obrovskou bolest a mravenčení celého těla. Otevřel oči a hned je zase musel zavřít před bodavým bílým světlem. Chvilí jen poslouchal šum kolem sebe, než se mu podařilo rozeznat nějaké zvuky. Slyšel kroky. Lehké kroky ve spěchu mířící k němu. Znovu oči otevřel a snažil se zjistit, kde se vlastně nachází. Poznal, že se jedná o nějakou místnost, která působila desetinasobně větší než jeho pokoj. Viděl jen spoustu překážek, vzduchem poletující podivné předměty a dívku, která mířila k němu, v ruce držíc samostříl. Vstal a koukal udiveně dívčíným směrem. Moc dobře si uvědomuje, že ji nezná. Určitě by si ji pamatoval. Je krásná. Vysoká a štíhlá, oblečenou černou minisukni a černou halenku, na níž má korzet. Vlasy září v sytě rudém odstínu a sahají jí do půli zad. Do obličeje jí moc nevidí, protože evidentně spěchá a na něj zde je až divné světlo. Šla přímo k němu a dost jej vyděsila, když na něj namířila samostříl a zmáčkla spoušť. Šíp proletěl těsně vedle jeho hlavy, až ucítil na tváři zavanutí rozstřeleného vzduchu. Ona doběhla k němu a strhla ho k zemi.

„Tady si musíš hlídat záda!“ řekla jen zprudka, než se rozhlédla po dalším případném nebezpečí.

Ohlédl se a všiml si příšery padající k zemi s šípem v hrudi. Bylo to ohavné monstrum – křivé, velké tesáky určitě dokážou rozervat maso a rozdrtit kosti bez sebemenšího problému. „Co to bylo?!“

„Něco jako gremlin. Ten zlej...“ odpověděla mu a schovávala se spolu i s ním za jednu z překážek. „Jdou po krvi. A ty jsi cítit na míle daleko...“

Nechápavě se na ni koukal, když vysvětlovala, co za stvoření právě zastřelila. „To opravdu existuje?“ nechápal její odpověď. „Já jsem si myslel, že to je jen ve filmu...“ poznamenal nejistě a ještě jednou se na to podíval. „Asi ještě spím... a tohle je jen sen...“

Ironicky se zasmála jeho domněnce. „Ne, nespíš. A tady existuje *všechno!*“ zněla celkem arogantně, což chlapce znepokojilo.

„Co *všechno!*!“ chtěl vědět pohotově a nevěřičně na ni zíral. „A kde *tady!*!“

Upravila si pramen vlasů za ucho a usmála se na něho, díky čemuž arogance mírně opadla. „V Šerém Světě,“ odpověděla mu věcně a máchla rukou, aby se rozhédl. „Neboj, zvykneš si...“

Rychle přešel pohledem po místnosti, kde se tu a tam vyskytovaly další příšery a rázně zavrtěl hlavou, aby vyjádřil svůj nesouhlas. „Já si ale nechci zvykat! Jak se odtud dostanu?!“ jeho hlas zněl dost znepokojeně. Rozhodně se zde nehodlá nijak dlouho zdržovat, čímž si je stoprocentně jistý.

Vstala, nakoukla, zda je čistý vzduch a natáhla k němu ruku, aby mu pomohla také na nohy. „Na dotazy je čas. Musíme jít, dokud je tady klid.“

Podávanou ruku přijal a, jakmile byl na nohou, rozběhli se někam, kde tušil cestu pryč. Dívka se rozhlížela a co chvíli vystřelila na další a další monstra, která se tam objevovala. Všechna stvoření vypadala děsivě. Byla veliká a měla plnou tlamu tesáků, o nichž nepochyboval, že jsou ostré. A aby tomu nebylo málo, ani drápy na tlapách nevypadaly extra otupěle.

Proběhli téměř celou místností, využili ještě několik překážek jako skryš, než se dostali k menšímu krytému tunelu. Tunel měřil sotva pět metrů, vběhli do něj a objevili se na ulici. Teprve tam zpomalila krok a svésila ruku se samostřílem, aby se trochu uvolnila, i když zůstává nadále ve střehu. Ulice byla sice zalitá světlem pouličních lamp, přesto cítil nepříjemné napětí ve vzduchu, které mu nahánělo husí kůži. Podél silnice stálo zaparkováno několik aut v tmavých odstínech od černé po modrou, jen jedno téměř svítilo rudě. Ona zamířila právě k němu.

„To je tvoje?“ zeptal se jí nejistě, když došli k vozu.

Odemkla dveře a otočila se po něm. „Sedej, na dotazy je ještě čas!“ z jejího tónu zazněl rozkaz, netroufal si oporovat, protože mu něco říkalo, že by to nebyl zrovna dobrý nápad.

Obešel auto a usadil se na místo spolujezdce. Dívka zabrala sedadlo řidiče, dala klíče do zapalování a nastartovala. Ulicí zaduněl

zvuk motoru tohoto sportáku, zahvízdaly pneumatiky a rudý sportovní vůz mizel v dálce.

Byl opravdu překvapený situací, v níž se nachází. Probudil se neznámo kde, cizí holka mu zachránila krk a teď jej veze někam pryč v luxusním sportovním autě, o kterém on si může nechat jen zdát. Hlavně netuší, kam jej veze. Přesně to, co si může přát kdejaký pubertální mladík, který nemá o životě realistické smýšlení. Ale to on nebyl.

Jeli dlouho, než zastavila v garáži u nádherné vilky, kterou obklopoval velký kus pozemku. Z venčí působí moc krásně. Je sice nemocničně bílá, ale hezky upravená. Jednu stěnu obrůstá břečťan, což působí kouzelně. Patří k ní obrovská travnatá plocha, kterou zdobí altánek s posezením a houpací lavičí.

„To je tvoje?“ zeptal se zaskočeně, když se rozhlížel po prostoru. V ten okamžik se k nim přiřítíl velký světlešedý vlk, kterého se neskutečně lekl. Začal ihned couvat, protože na něj zvíře nedůvěřivě koukalo.

„Santone, v klidu, to je jen další Svěřenec,“ uklidnila vlka ledabyly, když na něj zavrčel a cenil tesáky. „Pojď, musíme dovnitř,“ oznámila mu a na dálkové ovládání zavřela bránu, kterou před chvílí projeli. Z tónu hlasu vycítil, že nedisponuje zrovna dobrou náladou. Nepátral po důvodu, protože by ji to asi mohlo naštvat ještě víc než to, co ji už naštvalo.

Zamířila celkem rychle do vilky, takže nezbývalo moc času na to, aby si mohl všimnout detailů. „Zuj se, než vejdeš dál! A chovej se tady jako doma,“ poradila mu nezúčastněně a rozsvítila.

Rozhlédl se a v úžasu zalapal po dechu. Nacházeli se v kuchyni, která je velká a moderně zařízená, sladěna do kaštanové barvy. Uprostřed stojí pult s pracovní plochou, na kterém se pyšní nějaké kuchyňské spotřebiče, jejichž úkol nezná. Z kuchyně se přechází přes jídelnu do dalšího pokoje. Šel za ní do vedlejší místnosti, kterou je obývací, kde přes půl zdi zabírá plazmová televize, k ní patří rodinné kino, jehož reproduktory visí v každém rohu, gauč je kožený v bílé barvě, vpravo od sedací soupravy krb a před krbem chlupatý koberec, na nějž si spokojeně lehnul vlk.

„Klidně se posad', ale to křeslo u okna je Santonovo,“ upozornila jej varovně a poukázala tak na zvíře. „Chceš něco k pití?“

Přestal se rozhlížet a se zájmem se na ni podíval. „Něco by bodlo...“

„Alko? Nealko?“ chtěla vědět, než pro něco půjde.

„Co nabízíš?“ odpověděl otázkou. Jako by z něj v tu chvíli opadnul veškerý stres, cítil se klidněji.

Ve tváři se jí rozlil úsměv. Hned působila mile. Takový typ lidí jí vyhovuje. „Víno.“

„Tak si dám víno. Dáš si se mnou?“ usmál se na ni ve flirtu, protože mu to připadalo vhodné. Byla mu rázem sympatičtější.

Zasmála se jeho hloupému dotazu. „Jinak bych ti je ani nenabízela,“ odešla do kuchyně a za chvíli se vrátila s lahví

červeného vína a dvěma skleničkami. „Mám merlot, snad ti bude chutnat.“

Přikývl, vzal od ní láhev s otvírákem a víno otevřel. Ona šla mezitím zapálit v krbu a chvíli drbala vlka za ušima a krmila jej nějakými dobrotami. Když nalil do skleniček, přesunula se ke gauči. Sedla si do rohu gauče nohu přes nohu a jednu skleničku si hned vzala. Nesměle si k ní přisedl a ujal se té druhé. Nevěděl, co si o tom všem má myslet, připadal si hodně zmateně.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se ho, ačkoli věděla moc dobře, jak to ve Světě chodí.

„True. Myslím...“ odpověděl jí nejistě, protože si nebyl jistý, zda řekl správné jméno. „A ty?“

„Arrieth,“ usmála se a naznačila skleničkou, že čeká na přituknutí. „Tak na přežití, True.“

„Na přežití...?“ zeptal se zaskočeně a přitukl si s ní.

Sledoval, jak upila ze sklenky. Líbilo se mu, když spokojeně přivřela oči, jakmile ucítla chuť vína na jazyku. Působila v tu chvíli vskutku uvolněně a klidně. Sám také upil a celkem jej překvapilo, že mu to víno chutná. Ani nevěděl, zda má víno rád nebo ne. Jak kdyby vše teprve poznával. Nechápal to. Nepamatoval si o sobě vůbec nic. Dokonce si nebyl jistý, zda řekl své skutečné jméno.

„Co jsi myslela tím *Šerým Světem*?“ zeptal se jí v uvědomění, že vlastně vůbec netuší, kde se právě vyskytuje.

Upravila si pramínek rudých vlasů a pokrčila rameny. „Však se podívej všude kolem. Ten svět, jak vypadá...“ odpověděla mu s náznakem zalíbení i bolesti.

„Ty tu máš celkem dost barev,“ oponoval jí, když se rozhlédl. Opravdu zde viděl sem tam něco červeného, žlutého, nábytek i hnědý...

„Ale k čemu mi jsou barvy, když je nevidím...“ řekla tiše a opět se s přimhouřenýma očima napila.

Nechápavě se zamračil tomu, co mu prozradila. „Nevidíš?“

Zavrtěla hlavou a rychle zamrkala. „Jediná barva, kterou v té změti šera rozeznám, je červená...“

„Tak proto to auto v rudé barvě? Říkal jsem si, proč je jediný, který září...“ konstatoval spíše pro sebe a vybavil si rudý sporták.

„Blázníš?! Mazda *musí* být v rudé barvě!“ opravila jej rozhořčeně, až leknutím nadskočil. „Sice se ta červená k *mazdě RX-8* nehodí, ale když už mám takové auto, tak ho chci vidět v celé kráse!“ zněla celkem podrážděně, což jej zaskočilo.

Užasle ji sledoval. Nečekal, že ji tím může rozčílit. „Dobře, promiň... Já měl jenom *forda fiestu*... asi...“

„Tak to to vysvětluje,“ poznamenala zostra podrážděným tónem hlasu. Pak se v její tváři rozlil úsměv. „Ještě jsi neviděl zbytek mé garáže...“ řekla mu zasněně.

Polkl naprázdno a bedlivě ji pozoroval. Měnila náladu a reakce vskutku bleskově. „To mě budeš muset zasvětit...“ upil z vína a,

jelikož se v automobilech moc nevyzná, raději tohle téma ukončil. „Kde to teda jsem?“

Povzdechla si, i když bylo znát, že tuhle otázku očekávala. „V *Šerém Světě*. Jedná se o něco jako paralelní svět, jiná dimenze, prostor mezi životy, jiný vesmír...“ jmenovala označení tohoto místa, která za léta působení zde slyšela od jiných Svěrenců.

„Jak mezi životy?!“ nechápavě se zamračil, protože ho nenapadlo vysvětlení.

Netvářila se moc nadšeně, že to musí rozebírat hned první večer. „No, někdo to zkoušel sám sobě vysvětlit, že se jedná o stav mysli, když je tělo v kómatu,“ záměrně nepřiznala, že tím někým je ona sama.

Mlčel. Zíral jen do sklenice a snažil se vzpomenout si, co se stalo. „V tom případě, jak je možný, že nejsem v tunelu a nevidím světlo?“

Místností se rozlil její ironický smích. „To jsou jen povídačky. Skutečnost je úplně jiná,“ vysvětlila mu a naznačila, aby se rozhlédl.

„A tady můžeš mít, co chceš? Třeba ty auta, tenhle dům...?“

Usmála se, ale zavrtěla hlavou, aby jeho domněnku vyvrátila. „Můžeš, ale nic není zadarmo. Musíš si to nějak zasloužit. A tohle mě stálo hodně úsilí a sbírání bodů.“

„Jaký sbírání bodů?“ nechápal, co mu to říká.

„Určitě hraješ počítačový hry...“ nadhodila, a, když přikývl, pokračovala. „Musíš nasbírat určitý počet bodů, aby ses dostal do dalšího levelu. Tady je to podobné.“

„A tys uvízla v prvním levelu?“ zazněl pochybovačně. Nebyl si jistý, zda nějaké hry hraje, ale věděl, o co tam jde.

Povzdechla si, neboť si uvědomila, že začala s vysvětlováním špatně. „Ne. Tady jsou všechny úrovně smíšené v jedné. Nehledě na to, Průvodci body pro další level nesbírají. Ale Svět se ti dle počtu bodů odměňuje. Když už vnímáš, že jsi zdolal level, tak si něco přeješ. A pokud jsi opravdu hoden odměny, tak se ti to splní. Alespoň nám Stálým.“

Snažil se urovnat informace, které se k němu právě donesly. Působilo to hodně zmateně a prazvláštně. „Proč sis nepřála, aby se ti správil zrak a tys mohla vnímat barvy?“

To byl zásah do živého, což poznal na jejím výrazu. „Protože ten zrak mám za trest...“ odpověděla smutně a na okamžik sklopila pohled. „Byla jsem moc chtivá a neměla dostatek bodů. A chtěla jsem všechno hned. Svět se mi za to pomstil. Takže to je trest za moji hamižnost.“

„A cos chtěla tak drahýho?“ zajímalo ho, protože ho nenapadala jediná věc, co by stála tak moc, aby musela přijít o možnost vnímat barvy.

„Vrátit život člověku, kterého jsem milovala. Nechtěla jsem ho nechat umřít... I když mě zradil...“ na chvíli zavřela oči a zaklonila hlavu. Těžko říct, zda to bylo výčitkou vůči sobě samotné, nebo bolesti ze zrady a ztráty. „Byla jsem... prostě jiná, než jsem teď...“ dodala trošku pevnějším hlasem s náznakem ironie.

„Promiň, to jsem nechtěl...“ ozval se pohotově, aby dívku zase rozptýlil.

„Nic se neděje...“ rychle zamrkala a znovu se na něj usmála. Už uběhla dlouhá doba od daného období a ona je citty někde jinde. Svět ji přece zná jako tu chladnou Arrieth. Chladnou, ale odevzdanou jedinému muži. (Ačkoli tělem jinému...)

„Jak je možný, že jsem na tebe narazil?“ zkusil změnit téma, aby se dostali dál.

Pokrčila rameny a prohrábla si vlasy. Jeden pramínek chytila mezi dva prsty a prohlížela si konečky. „To je dané. Ber mě jako svého Průvodce a společníka, kterej se bude snažit ti pomoci, aby ses odtud dostal.“ upila ze své skleničky a prohodila nohy. „Průvodci mají téměř pořád někoho, aby mu pomáhali. A když nemáš nikoho, jdeš do klubu a kromě pití dostaneš i povely. A mě dneska bylo odveleno, abych šla do Azylu, že tam dostanu Svěřence, i když jsem měla mít přes měsíc pauzu... Jen nechápu, proč tě hned ze startu vpustili právě do Azylu,“ zamyslela se a za pramínek vlasů nevědomky zatahala. „Nepřipadáš mi jako grázl...“

Zarazil se nad jejími slovy. „Máte různý místa, kde najdete Svěřence?“

„Ano, hodně záleží na tom, jací jste povahově. Čím horší povaha, tím horší místo nasazení...“

„Asi vím, proč jsem byl tam v té místnosti...“ poznamenal zamyšleně a vybavil si daný okamžik. „Já... sedl jsem za volant pod vlivem alkoholu... A vysekal jsem se...“ před očima viděl nehodu

auta, jako by sám sebe pozoroval z dálky očima někoho jiného. Prudká zatáčka, kde na okraji vozovky ležel nahrnutý šterk. *Fiesta* najela prudčeji až k okraji, což se vymstilo. Kola na šterku podklouzla a auto se vyřítilo ze silnice z prudkého srázu stromovým, až zaparkovalo o kmen stoletého dubu.

Zamyšleně poslouchala a pak přikývla, když hodnotila možnosti. „To může být ono...”

„Říkala jsi, že jsi můj Průvodce?“ zeptal se, a když kývla na souhlas, pokračoval. „Co to pro mě znamená? Kromě toho, že mi budeš pomáhat, abych přežil?“

Na tuhle otázku se těšila vždy, kdy jí Rada přidělila někoho do péče. „No, nejprve si dáme pár lekcí. Naučím tě zacházet se samostřílem, ukážu ti přišery, který budeš likvidovat v herních polích. Seznámíš se s dalšími obyvateli Šerýho Světa. Projdeme si prostory, v nichž budeš sbírat body. Podle toho se uvidí, zda se probereš z kómatu, nebo zda se ne...”

- Ale neboj, je to spíš hra...“ ujistila ho pohotově, když si uvědomila, že ho málem vyděsila už první večer.

„Co když nenasbírám dost bodů?“ viděla na něm, že znervózněl, čemuž se nedalo divit.

Tentokráte byl její úsměv spíše smutný. „Tak končíš. I v reálném světě...” odložila skleničku na stůl a z police pod odkladovou plochou vytáhla popelník s krabičkou ochucených cigaret a jednu cigaretu si zapálila. „Ale udělám vše pro to, aby ses probral. Abys měl

dostatek bodů. Současně se budu snažit, aby sis ten pobyt tady užil. To ti slibuju,“ slíbila a povzbudivě na něj mrkla.

True si hned dokázal představit, jak by mohla jeho pobyt zde zpříjemnit. Přece jen je mu dvacet pět let a jí by netipnul víc než dvacet dva. Ale nebude nic hrotit hned první noc, aby ji nevyděsil.

„Co vlastně děláš, když nemáš Svěrence?“ chtěl vědět se zájmem, protože si nedokázal představit, jak se tady může zabavit sama.

„Jezdím závody,“ odpověděla mu zasněně s úsměvem. „Nejlepší na tom je, že jsem dobrá. Možná nejlepší z celého Světa. Asi umím řídit nejlíp...“ poznamenala pobaveně, ačkoli to znělo hodně sebestředně, což si moc dobře uvědomuje. „No nic,“ típla nedopalek a dopila zbytek vína ve skleničce, „půjdu už spát. Tvůj pokoj je hned u schodů. Koupelna je součástí pokoje. Kdybys něco potřeboval, já jsem na konci chodby. Tak dobrou noc,“ vstala, protáhla se a odcházela.

„Dobrou. A děkuji,“ zavolal za ní a díval se, jak odchází.

Vlk hned běžel za svojí paničkou a True zde zbyl sám. Chvilí nechal informace, které se před chvílí dozvěděl, aby se mu v hlavě nějak usadily. Pak dopil víno a odešel do určeného pokoje.

Jeho pokoj je poměrně velký. Rozsvítil, aby se mohl rozhlédnout. Překvapeně si prohlížel zdi místnosti, neboť se na nich pyšnily malby ohně. Plameny hrající si ve vánku pohlcující tmu vypadaly až moc realisticky. Chybělo už jen slyšet praskání hořícího dřeva. Něco takového nečekal. Podél jedné ze zdí stála dvoulůžková postel, která kotvila čelem až do rohu pokoje. Usmál se. Ta postel by se dala

velice užitečně využít a on moc dobře věděl jak. Ale na to má času ještě dost. Kousek od postele pod okny byl psací stůl a vedle něj dveře na balkon. Spíše na terasu, jak zhodnotil posléze skrz to, že byla veliká. Došel k posteli, kde našel nějaké oblečení. Svlékl se do trenek a zalezl pod peřinu, aniž by se před spaním osprchoval nebo aspoň umyl. S rukama za hlavou, ležíc na zádech, pozoroval s úsměvem strop, který znázorňuje hvězdnou oblohu s Měsícem v úplňku. Ano, tady se mu bude líbit.

2. Poklady

Během spánku mu myšlenky utíkaly k ní. Leží přece jen na stejném patře, téměř ve vedlejší ložnici. Mohl kdykoli přejít za touhle tajemnou ženou. Líbí se mu a něco ho k ní hrozně táhne. Sám tomu nerozumí. Ovšem, kdykoli se ve snu setkali, nikdy se mu nepovedlo vidět ji nahou nebo s ní něco mít. Ne, že by nechtěl, nebo že by jevila ona nezájem, to ne. Ale něco zde bránilo přístupu k její mysli. Něco, co mezi nimi tvořilo hranici. Nechápal, co se s ním děje. Vždy se mu podařilo představit si nějakou holku, která se mu líbila, bez oblečení. Ale u ní to prostě nejde...

Probudil se trochu zklamaný.

Vstal, vzal si oblečení a šel do sprchy. Opět mu hlavou běžely zážitky z předchozího dne. Nechápal, proč si nevybavuje nic do chvíle, kdy dostal smyk a byl za volantem pod vlivem alkoholu. Nevěděl, s kým ten večer trávil. Ani kde, ani proč. Nic si nepamatuje. Probudil se v tomhle Světě a Arrieth ho tu chce učít žít – nebo aspoň přežít.

Ach Arrieth... tajemná Arrieth. Nezná ji, to ví jistě. Povědomá mu není. Ale líbí se mu a to docela dost. Jen působí zbytečně moc nepřístupně. Však on se jí dostane pod kůži. Musí pomalu, víc ji poznat, nechat ji, aby poznala jeho. Jen se do ní nesmí zamilovat. Slíbila – respektive řekla mu, že se bude snažit, aby byla jeho cesta

tímto světem příjemná. Tak co? Ona je žena, on je muž. A pudy jsou pudy. To se zvládne.

Jeho tělem při těchto myšlenkách začalo lomcovat vzrušení. Jenom tomu scházela vidina *nahé* Arrieth. Ale i v tom korzetu a minisukni vypadala velmi přitažlivě.

Ve sprše strávil zhruba dvacetpět minut. Oblékl se do tepláků a trička, co měl na posteli, a opustil místnost, která mu byla přidělena jako pokoj. V kuchyni našel nachystanou snídani – pochopil, že ji někdo nachystal pro něj. Jedná se o snídani jako v nějakém americkém filmu – vajíčka se slaninou a k tomu sklenici džusu. Nasnídal se a šel hledat dívku, která nikde v domě nebyla. Vyšel před vilku, jestli ji nenajde tam, když v tom se k němu přiřítíl vlk.

„Kde máš paničku, co?“ zeptal se ho obezřetně.

Jak kdyby mu zvíře rozumělo, vedlo ho směrem k veliké garáži a co chvíli se po něm ohlíželo, aby se ujistilo, zda za ním jde. Šel poslušně za vlekm a představoval si, jak moc by mohlo bolet setkání s touto šelmou, když nemá dobrou náladu. Zastavil se hned u prvního sportovního auta, které stálo u vchodu do garáže, čímž tok myšlenek utnul. Zpod červené *mazdy* 323, která vypadala pěkně vymazleně, čouhaly dívčiny nohy.

„To už jsi vzhůru?“ ozvala se a vydrápala se zpod vozu do stoje. Oblečená je do rudého ušmudlaného, volného trička a minišortek. Ruce má špinavé od oleje, tričko zřejmě několikrát použila místo utěrky, jak napovídaly šmouhy, a i na obličejí ji zdobilo pár tmavých

skvrn. Vlasý si ráno stáhla do ohonu, asi aby jí nepřekázely, však v současné chvíli působí krapet rozčuchaně. Postavila se a utřela si dlaně o triko.

Usmál se, protože mu pohled na ni připadal roztomilý. „Jo, už jsem vstal,“ odpověděl na otázku. „Tohle je taky tvý?“ zeptal se a ukázal na auto, u nějž se nyní skláněla, aby položila klíč.

Zasmála se jeho dotazu. „Seznamte se, tohle je Magda. První *mazda*, kterou jsem získala,“ poklepala prsty po střeše vozu. „Pojď, ukážu ti zbytek mých mazlíků,“ vykročila do garáže a ohlédnutím se ujistila, zda ji následuje.

Zaskočeně šel za ní. Věděl z předchozího dne, že jí patří *mazda RX-8*, nyní viděl *mazdu 323* a evidentně těch aut uvidí mnohem více. S neskrývaným nadšením a láskou jej vedla garáží, ukazovala mu své poklady a nezapomněla zmínit, že každé z aut má své jméno a aby si to nikdo nepletl, jména nechala vyrobiť místo SPZ. V němém úžasu se rozhlížel a nechápal, jak může holka tolik milovat auta. *Mazda RX-8*, *mazda 323*, *mazda MX-5*, *mazda MX-3*, *mazda 6*, *mazda 3*,... usoudil, že *mazda* bude její oblíbená značka. Ale aby se neřeklo, byly tu i jiné značky. *Audi TT*, *Audi R8*, *Porsche Carrera 4S*, *Ford focus RS*... Všechna tato auta byla rudá, nebo černá s rudými znaky. V podstatě – všechny *mazdy* byly rudé. Ostatní sportáky byly černé s rudými ornamenty.

„A tady,“ poznamenala a vytrhla ho ze zamyšlení. „tady jsou mé nejčennější poklady,“ ukázala na dva vozy stojící před nimi. Šlo o dva kousky něčím se lišící od ostatních aut. První byla *Škoda fabia*

v černém provedení působící zcela obyčejně. Druhý byl *Ford focus ST* v tmavě modré barvě. Obě auta měla SPZ v podobě, jaká je běžná v reálném životě. „Tohle,“ ukázala na *focusa*, „to je Esty. A ta *fabia* je Formulka...“ pousmála se, došla až k těm dvěma vozům a při jejich jmenování každé z nich pohladila po kapotě. Byla k němu otočená bokem, přesto si všiml něhy, která se jí objevila v očích.

Spokojeně došel až k ní. „Super... Který z nich bude moje?“ zeptal se v nepovedeném pokusu o vtip.

„Ani jedno!“ otočila se s nepřičetností v očích a zněla dostatečně přísně. „Za volant tě pustím možná tak do Anny!“ ukázala na *Audi R8*.

Pochopil, že mu pokus o vtip nevyšel. „A co je na těch dvou tak zvláštního?“ chtěl vědět, protože se mu vozy nezdály nijak výjimečné.

Udělala krok k Formulce a láskyplně ji pohladila po kapotě. „Znám je z reálného světa. Formulku jsem řídila ještě před autoškolou – teda, učila jsem se v ní rozjezdy přes spojku... A Esty byl první auto, co jsem řídila po autošcole,“ vysvětlila mu tichým hlasem. Prošla kolem něj a stejně jako *fabii*, pohladila i *STčko*. „Patřily Jemu...“ dodala a v jejím hlase zazněl smutek. „Co je vlastním, nesedla jsem do nich...“ tímto přiznáním v podstatě vysvětlila, proč smutní. Nevnímal už ani tak stesk po daném člověku, ale vyčítala si, že se bojí sednout do těchto konkrétních aut.

Přikývl a více o daných dvou vosech raději vědět nechtěl, i když ho napadlo hned několik otázek. „Co mě vlastně dneska

čeká?“ pokusil se změnit téma, což se ve výsledku jeví jako celkem dobrý nápad.

„Jen seznámení s místními. Nemá cenu tě stresovat hned první den působení v tomhle Světě,“ naposledy se zadívala po modrém voze a zamířila ven z garáže.

Následoval ji a mlčel. Jen mu vrtalo hlavou, jak je možné, že jedno auto má modrou barvu, když ona vidí jen červenou. Jak může ocenit krásu téhle modré? A jak je možné, že holka jako ona se vyzná v autech? Těžko říct, jak moc se v nich vyzná, ale nevlastní jich nejméně. A až na tu *fabii* jsou to všechno sportáky.

„Formulka je sice jenom *fabia*, ale obsah motoru má dva litry,“ vysvětlila, aniž by se jí na něco ptal. „Má stopatnáct koní, úžasně zní a má luxusní odpich...“ prozradila mu kouzlo tohoto auta, které si moc dobře pamatovala.

„Jak je možný, že to *STčko* je modrý?“ skočil jí do řeči, i přes svůj vlastní zákaz se zeptal.

Smutně se usmála a nechala pramen vlasů, který se jí uvolnil z drdolu, aby jí sklouznul do obličeje. „Protože takhle si ho pamatuju,“ odpověděla mu tiše. „Jen s tím rozdílem, že ve skutečnosti byl na plyn. Já mu ale nechtěla upírat výkon. Nechtěla jsem dostihovýho koně bez nohy.“

„Sporták na plyn? Kterej debil by to udělal?“ ušklíbl se nechápavě už jen té představě.

„On. Mimojiný...“ řekla tiše, sotva ji slyšel. Uvědomovala si však, že v té době byla tou, která tento nápad obhajovala, aby na Něj okolí nevedlo blbé poznámky.

Všiml si, že to pro ni není nejpříjemnější téma. „Promiň...“ řekl potichu, aby se jí omluvil.

„To nic... už je to pryč,“ zavrtěla hlavou a pokusila se o úsměv. „Jde spíše jen o vzpomínky. To se srovná...“ vysvětlila mu situaci. Věděla moc dobře, že tohle k ní patří. Ale asi už jenom ze zvyku než z bolesti. Už to má v sobě vyřešené. Ale zbývá jí ještě jedno poslední, co musí dořešit.

Vešli mlčky do vilky, a když prošli halou, zamířila do schodů, že se zajde vysprchovat, aby ze sebe smyla olej a prach.

True ji sledoval, jak mizí v patře, pak si sedl na gauč a pustil si televizi. Ačkoli ho více lákalo jít do té sprchy s ní.

3. Arriethina slabost

V ložnici ze sebe shodila špinavé oblečení, které nechala ležet na zemi, vzala si župan a přesunula se do koupelny. Než župan pověsila na sušák, podívala se do zrcadla.

„Sharon, dneska ne... dneska mě neotravuj...“ pronesla s nelibostí do ticha.

„Je mi líto, Arrieth, jednou k tobě patřím, tak tu jsem...“ odpověděla jí malinká postavička, která dost důvěrně připomínala panenku Barbie. Výškou i proporcemi. Lišila se jen tím, že měla dračí křídla a byla to tmavovlasá bytůstka. Tahle bludička nad Arrieth drží dohled, je jí rádcem a dozorcem.

„Prosím, teď chci být sama...“ hlesla Arr a pověsila župan na háček, který drží přidělán na žebřinovém topení.

„No dobře, co s tebou mám dělat...“ odpověděla jí podrážděně démonka. „Aspoň si můžu víc prohlídnout toho novýho...“ a se smíchem zmizela stejně rychle, jako se zde objevila.

Arrieth zavrtěla hlavou, vlezla do sprchového koutu a pustila na sebe horkou vodu. Dopady vody na její kůži zanechávaly červené stopy, což přivítala s nadšením a poddávala se tomu. V hlavě jí však běhaly vzpomínky na Něj. Jeho oči, úsměv, hlas, vůni,... pohlazení, jež patřovalo kdysi dávno jenom jí. Něžná slova, která jí říkával,... krásné chvíle, pak zrada, která přišla z jeho strany. A to, jak jej

ztratila... Nejhorší bylo, že její nový Svěřenec mu byl až nechutně podobný. O hlavu vyšší než ona, štíhlá postava, ale svalnaté ruce, krátké vlasy, které se mu na čele čepýřily, barvy zlatohnědé, modrošedé oči s náznakem zelené. Jen neměl brýle.

Vztekle udeřila pěstí do stěny. „Proč mě nenecháš?!“ dostala ze sebe rozčíleně. Nevěděla, zda má brečet, nebo mít vztek. „Já... kráva... vzdala jsem se kvůli Tobě všeho... úplně všeho!“ v hlase jí zaznívala zlost. „Jen kvůli tomu... že jsem Ti věřila... nechala jsem Tě, abys po mně šlapal... abys mi lhal... dělal si ze mě rohožku... Byla jsem slepá a úplně blbá...“ vztekala se, ovšem hlas se jí začal vytrácet. „Věřila jsem Ti... Celým svým srdcem jsem Tě milovala...“ v očích se jí objevily slzy. „Pořád... pořád na Tebe narážím...“ v tu chvíli v sobě pocítila bodnutí nenávisti. „Nenávídím Tě!“ zavrčela vztekle, ačkoli moc dobře věděla, že to tak není. „Nenávídím sebe...“ řekla klidněji, aby to uvedla na pravou míru. „Za to jak jsem byla naivní... Za to, že jsem Ti podlehla... že jsem Ti věřila a oddala se Ti...“ už nebyla skoro slyšet, jak tiše tohle řekla. Poukazovala tím na Jeho pobyt zde ve Světě.

Zůstala tak dalších deset minut, než se uklidnila. Oči ji pálily od slz vzteku, tak na sebe pustila ledovou vodu a nastavila tvář, aby smyla stopy po tomto emočním výlevu. Sice neplakala nijak dlouho, ale věděla, že bude mít zarudlá bělma.

„NAVŽDY,“ zazněl jí Jeho hlas v hlavě, když si ručníkem vysoušela vlasy.